

Milí diváci, jsme velice rádi, že se s vámi setkáváme v hledišti sázavského divadla i v únoru. Jistě už se těšíte na představení Malého divadla Kolín, které přivádí detektivní komedii nejen pro milovníky Sherlocka Holmese. Věříme, že se všichni při řešení Případu Baskerville pobavíme. Nejinak tomu bylo i při inscenaci libického souboru Vojan „A do pyžam!“, kterou připomíná nejen recenze Oldy Randuly na první straně našeho přehlídkového plátku, ale také zajímavé rozhovory na straně druhé. Také dnes ve Vosk(n)ovinách naleznete námět na procházku po Sázavě, na kterou vás pozve Milan Štědra, a s ní spjatou fotovýzvu. A kdo si nechce nechat ujít zajímavé představení Čertovy divadelní brázdy v březnu, neměl by váhat se zakoupením vstupenky. Ale pozor, Veroničin pokoj je jen pro dospělé! Přejeme vám příjemnou zábavu.

Vo(sk) Randuli k představení „A do pyžam!“

Někdo by se byl mohl obávat, že když první představení Čertovy divadelní brázdy 2024 nese titul „A do pyžam!“, bude se divák nejprve snažit potlačit zívání, zprvu skrývané za třesoucí se bradu, prodloužený úsměv (*schválně si to někdy zkuste*), načež přijdou klíživí se oči a brada pozvolna padající na prsa a tento marný boj bude prohrán postupným (*a potupným*) záklonem hlavy, eskalujícím momentem hlasitého zachrápnutí se současným vymrštěním hlavy vpřed a vytřeštěním očí, to vše s ostentativní pózou „vždyť já se dívám“.

Plané obavy! Jsem si jist, že takový divák se toho večera v hledišti nenašel. Herci z DS Vojan z Libice nad Cidlinou ihned po otevření opony nastoupili do první linie a celou silou šesti postav rozehráli spletitý a vlastně prostý příběh o kamufláži jedné až dvou nevěr odehrávající se kdesi na francouzském venkově. A jelikož v jednoduchosti je krása, stačila jedna scéna, stejná místnost, poskrovně převleků a žádná přestavba, aby bylo o zábavu postaráno.

Libičtí rovněž, snad i díky vydařené předloze od francouzského dramatika M. Camolettioho, avšak jednoznačně ku prospěchu představení, zjednodušili všechna „kdo, kde a proč“ na pouhé „tady a teď“, čímž se úspěšně vyhnuli v tomto žánru tak často používaným krkolomným objasňováním charakterů a pohnutek postav, doby a prostředí. Nezazněly tedy žádné sáhodlouhé repliky zbytečně vysvětlující nepotřebné detaily. Představení „A do pyžam!“ zůstalo v tomto směru lehké a přímočaré.

Kdyby na mě někdo uhodil s dotazem, kdo herecky vyčníval nebo naopak zaostával, musel bych upřímně říct, že činoherní výkony byly velmi vyrovnané a všechny postavy krásně a s grácií zahrané, včetně těch „epizodních“. Byla radost sledovat takové kvalitní výkony a nezaznamenat žádné zakolísání. Ačkoli všechny role byly „kládami“, všichni herci se jich zhostili s profesionalitou a ladností.

Co si podle mě zaslouží pochvalu takřikajíc podtrženou, je tempo a švih celého představení. Skvěle zvládnuté výkony dokázaly diváky vtáhnout do děje hned od první scény a rytmus nepolevil ani na chvíli. Zdálo se dokonce, že po přestávce se otáčky ještě zvýšily. A to je u konverzační komedie, kdy repliky a reakce musí jít „z huby do huby“, velký kumšt a takový výkon je hoden pochvaly a obdivu.

DS Vojan nám letošní Čertovu divadelní brázdou pěkně zahájil. Sázava jim za to srdečně děkuje a já blahopřeji k tak příjemnému a vydařenému představení!

Sázava na scéně!

Divadelní dub na Votočnici

Mezi řekou Sázavou a ústím Čertovy brázdy je louka Votočnice na které se prý sv. Prokop s orajícím čertem otočili. Jiří Voskovec v knize Klobouk ve křoví poeticky: „přisahal při mysteriu svého dětství, že k večeru v nejparnější srpnu vane z Brázdy na ještě vyhrátou Otočnici chladný, smrtelný dech Dáblův. Při tom o polednách je při řece mdló – smyslno – sladko. Vážky se tetelí nad planou vodou a v tůni tluče štika. Ticho je příšerné – polednice neviditelná – uprostřed Otočnice jako v nějaké Šimově horečnaté krajině dvěstěletý dub vyzývá k souboji blesky boží.“

A pod tím obrovským dubem v přírodě na Votočnici kolem roku 1925 sázavští ochotníci pod režii Vladimíra Dolejšího zinscenovali Dvořákovy Husity. Hra byla kronikou celé husitské historie se všemi hlavními osobnostmi. Jako husitská jízda tehdy vypomáhaly desítky selských synků z okolních vsí na koních. Brzy po začátku představení se však strhla obrovská bouře s lijákem, která celé to husitské vojsko přivedla na útěk do Sázavy. Nakonec se hra přece jen uskutečnila, ale v sokolovně a bez jízdy. Tak i Votočnice s dubem má svoji divadelní historii. Ochránci přírody na této legendární louce vybudovali vyhlídkovou plošinu, která je však registrována jako rozhledna, tak ji mnozí turisté hledají na Davídkách a na Vlkaňáku v představě vysoké věže. Na tuto plošinu je bezbariérový přístup po lávce a lze odtud nahlédnout do několika tůní a pozorovat hnízdící labutě nebo život rozličných obojživelníků podle ročního období.

-Miš

... pozvánka na další představení

pátek 15. 3.: Veroničin pokoj

Divadelní spolek Kroměříž

Studenti Susan a Larry se ocitnou v honosné usedlosti, kam je přivedou správci domu manželé Mackeyovi. Ti tvrdí, že Susan je až nápadně podobná Veronice, mrtvé dceři jejich zaměstnavatelů. Susan je oproti nedůvěřivému Larrymu laskavější a chce starému páru skutečně pomoci. Přijme tedy podivný návrh, proměnit se na jedno odpoledne v dávno mrtvou Veroniku. Jenže když se dveře, za kterými se Susan připravovala na svoji „rolí“ posléze otevrou, všichni se k dívce chovají, jako by byla skutečně Veronikou, a navíc tvrdí, že je rok 1935...

Nevhodné pro děti!

Pozor – počet vstupenek bude omezen, zajistěte si včas místo.

V(n) Pro své čtenáře si tentokrát redakce Vosk(n)ovin připravila tematickou výzvu s velkým „F“... totiž Fotovýzvu. Spojení divadla s městem Sázava je očividné, byl by hřích jej nevyužít. V každém čísle V(n) Milan Štědra čtenářům přiblíží zajímavé sázavské místo či památku. Úkolem fotovýzvy je nalézt poslední publikované místo a na něm Vosk(n)oviny vyfotit nebo si s nimi třeba udělat „selfičko“ (místo musí být pochopitelně na snímku rozpoznatelné). Výslednou fotografii, spolu s kontaktními informacemi na Vás, zašlete na e-mail vosknoviny@seznam.cz. Autor, jehož fotografie bude zveřejněna na Facebooku Vosk(n)ovin, získá 2 volné vstupenky na představení dle vlastního výběru uvedeného v rámci 23. ročníku Voskocovy Sázavy.

Fotografie Vosk(n)ovin na výletě u Divadelního dubu na Votočnici můžete posílat až do 14. března. Zasláním fotografie na uvedený e-mail souhlasíte se zveřejněním na facebookové stránce Vosknoviny.

Tak vezměte aktuální číslo Vosk(n)ovin, foťák či telefon a hurá na to!

V(n) Vosk(n)oviny rozšiřují pole působnosti. Nyní nás najdete i na facebookové stránce s názvem Vosknoviny, kde budou postupně zveřejňována nejen jednotlivá čísla Vosk(n)ovin, ale i to, co se do tištěné verze nevešlo. Zajímá vás, jaké byly divadelní začátky Tomáše Čivrného nebo o jaké roli snila Žaneta Bergmanová? Plné verze rozhovorů s herci libického souboru si budete moci přečíst právě na našem novém facebooku. Nezapomeňte stránku bedlivě sledovat.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní spolek VOJAN z Libice nad Cidlinou byl oficiálně založen v roce 1969, a pod vedením manželů Vondruškových dosáhl mnoha úspěchů. Se svými inscenacemi získali libičtí nejen řadu významných ocenění, soubor se několikrát účastnil také festivalu Jiráskův Hronov, pro amatéry mety nejčennější. Soubor čítá přes 50 členů a svým divákům nabízí pohádky i představení pro dospělé.

A do pyžam! je situační komedie o zakrývání manželské nevěry. Děj se odehrává ve venkovském sídle, kam si manželé vyrazí užít víkend. Manžel tam ale pozve i svou milenkou a svého přítele, kterého chce vydávat za jejího milence. Ten je však již nějakou dobu milencem jeho ženy... Diváci se skvěle bavili a výborné představení odměnili dlouhým závěrečným potleskem.

Rozhovor s Tomášem Čivrným, představitelem milence Roberta

Nemáte s sebou režiséra, přesto se zeptáme na výběr hry. Proč právě „A do pyžam!“?

To vzniklo tak, že do souboru přišel kolega a kamarád Fanda Černý. Dělal s námi Slaměný klobouk, padli jsme si do noty. Hodně jsme na sebe slyšeli a věděli jsme, že si nějakou z dalších her chceme zahrát spolu. Hledali jsme až jsme našli tento text, který se nám od začátku líbil. I jsme si vlastně rovnou dokázali představit obsazení, a s tím jsme přišli za Jadou Vondruškou (*režisér představení; pozn. red.*). Hru jsme mu nabídli a on přijal jak text, tak i navržené obsazení, byť tam došlo oproti nějaké naší představě k prohození dvou postav.

Máte nějaké herecké sny? A co myšlenky na režii?

Tak k té první otázce, možná budu výjimka, ale úplně nemám herecké sny. S tím, co mě zatím za těch deset let u divadla potkalo, jsem naprosto spokojený. Měl jsem možnost hrát komediální role, ale vyzkoušel jsem si i role vážnější, dramatictější... A co se týká té druhé otázky, tak nějaké režijní ambice byly, jsou a s ohledem na vývoj našeho souboru i budou. Mám za sebou asi už šestou režii, druhou ve VOJANu. Teď mám tak nějak rozpřipravenou jednu komedii. Chtěl bych se už oprostít od pohádek, těch dosavadních šest režii bylo pohádkových, a udělat víc pro dospělé.

Ještě se chceme zeptat na facku, která ve hře padla... Vaše brýle po ní skončily elegantně na gauči.

Už jsem si v tom našel takový grif. Když si ty brýle těsně před tím poposadím níž na nos a trochu jim pomůžu pohybem hlavy, tak je velká pravděpodobnost, že po té facke odletí.

Rozhovor se Žanetou Bergmanovou, představitelkou hospodyně Brigitte

Jaká byla Vaše cesta k divadlu?

U nás byl velký divadelní boom v době, kdy jsem byla na základce. Kamarádky hrály právě v libickém souboru. Byla jsem se podívat na představení Princezna Máňa, které mě hrozně bavilo, bylo super. Říkala jsem si, že je parádní, že tam kamarádky hrají a můžou se ukázat světu. To mě vlastně nakoplo k tomu, že jsem divadlo také začala chtít dělat. Dostala jsem se do junioru a propracovávala jsem se postupně dál. Jsem v souboru od nějakých devíti, desíti let až doted.

Je role v této hře dosud Vaší největší rolí?

Určitě. Mám to takové chaotické, protože sice hraji od devíti let, ale v divadle jsem se našla až teď, po té dvacítce. Měla jsem i dlouhou promlku, protože jsem se v pubertě bála hrát s dospělými... dělali jsme třeba komedii, ve které jsem měla být už dospělá žena a nechybělo tam takové to líbání. Pro mě to v té době bylo: „Panebože!“, tak jsem z toho vyskočila a víc jsem začala hrát až teď.

Jak jste se s rolí služebné sžila?

Úplně dokonale (*smích*). Hraje se mi sama. Když se byli rodiče podívat na premiéru, tak řekli, že to jsem já. Na té postavě mě baví, že není hloupoučká... ona všechno ví. Sžila jsem se s ní hnedka.

Kdybyste se obsazovala sama, dala byste si tedy stejnou roli?

Určitě. Ze začátku, když jsem hru četla, se mi líbila role Jacqueline (*manželky, pozn. red.*), později jsem si ale říkala, že obdivuji Verču, která ji hraje, protože musí být pořád taková nazlobená

Že přistanou na gauči se povedlo poprvé, ale snažíme se, aby to vyšlo a brýle odletěly, protože to na diváky docela funguje (*smích*).

Když už jsme zabředli do takových témat... co Vaše líbací scény? Vypadaly velmi věrohodně, nemá s tím někdo problém?

U nás doma ne, přítelkyni jsem na to připravil a víme, že co je na jevišti... to je jako ve „Vegas“ – co stane ve Vegas, zůstane ve Vegas. Nemáme moc rádi, když se tyto věci dělají jako že se dělají, takže když si máme vyměnit pár polibků, tak si je vyměníme.

Jelikož jsme v Sázavě, zajímá nás, jak dobře naše město znáte.

Kromě Voskovce a Wericha... vím, že je tady jejich náměstí, kde se nachází kulturní dům. Pak vím o Michalu Vieweghovi, protože jsem četl některé jeho knížky. Příznám se, že to je asi tak všechno. A místní soubor, samozřejmě. Můžeme děkujeme za pozvání a za možnost opět otevřít Čertovu divadelní brázdou. Vážíme si toho.

a v ráži... je neuvěřitelné se v tom držet. Myslím, že bych to nedokázala.

V rámci role vystřídáte hodně kostýmů. Ve kterém hrajete nejraději?

Vždycky jsem si stěžovala, že mám na sobě nejvíce věcí, protože na jevišti je teplo a já mám těch tisíc vrstev, na konci potom ještě ty ponožky (*smích*). Nejvhodnější je asi to pyžamo, ale je v něm hrozně horko.

Je ještě něco, co by Vám na jevišti nebylo příjemné?

Jít víc do naha nebo být fakt nahý, to by u mě bylo... nedala bych to. Víím ale, že jsem se hodně posunula a že bych dokázala zahrát role, které jsem v těch šestnácti nedokázala.

Jak dobře znáte Sázavu Vy?

Bohužel budu muset odpovědět podobně jako Tom. Jsem v Sázavě podruhé, takže o ní nemám úplně velké povědomí. Skončím u Voskovce a Wericha, to už je taková klasika. Nemám to tu probádané.

Jak to vidí divadelníci...

-Představení se mi líbilo, dokonce jsem se smál (*smích*). Nebyla tam hluchá místa, herecké výkony skvělé.

-Nám se dnešní představení velmi líbilo.

-Bylo to vtipné a zamotané.

-Představení bylo humorné a herci úžasně pohybliví.

-Zajímalo by mě, kolik repríz už mají za sebou. Hezky jim to odsypalo.

-Představení se mi velmi líbilo, mělo spád. Bylo zajímavé i dějově, ale hlavně si myslím, že scény zvládli dobře herecky. Bavil jsem se.

-Představení mělo nejen vtip, ale i švih. Udělat dobře komedii je velmi těžké, oceňuji, že udrželi nastavené tempo i po přestávce.

Ptáme se sázavských divadelníků...

Která postava Ti byla nejsympatičtější a proč?

-Postava zahradníka, moc si nezahrál a musel čekat až do konce (*smích*). Má můj palec nahoru.

-Musím říct, že opravdická služka. Obecně byly výkony vyrovnané, ale její podání mi přišlo nejbližší.

-Role služky. Proč? Protože mi byla nejsympatičtější (*smích*).

-Asi postava manželky.

-Mně byl nejsympatičtější ten herec v modrém pyžamu, protože měl brýle.

-Nejsympatičtější mi byl kamarád, který k manželům přijel na víkend – v modrém pyžamu.

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.

Všechna vydání V(n) budou postupně zveřejňována na webu a facebooku DS Jiřího Voskovce a též na facebooku přehlídky Voskovcova Sázava na odkazech:

www.divadlo-sazava.cz
www.fb.com/vosknoviny
www.fb.com/dsjvs